

G. Eric Hans Nortier, rojen leta 1972, je bil konec decembra 1987 aretiran zaradi domnevne storitve kaznivega dejanja. Dejanje je priznal in policija ga je priprla.

Javni tožilec je 2. oktobra leta 1987 sodnika za mladoletnike iz Middelburga zaprosil, naj izda odredbo za odvzem prostosti. Sodnik Meulenbroek je zahtevi ugodil in se obenem strinjal tudi z začetkom preiskave.

Zaradi bojazni, da je obdolženi dejanje priznal pod policijsko prisilo, je obramba zahtevala zaslišanje priče. Pričo je po že ustaljeni nizozemski navadi zaslišal drug sodnik. Sodnik je zahteval izdelavo psihiatričnega izvedenskega mnenja.

Sodnik Meulenbroek je obdolžencu poslal vabilo na glavno obravnavo. Obdolženec je 5. januarja 1988 zaradi domnevno pristranskega sojenja zahteval njegovo izločitev, ker je ta med drugim izdajal tudi sklepe o podaljšanju pripora. Sodnik Meulenbroek je ugovor zavrnil. Prizivno sodišče pokrajine Middelburg [Middelburg Regional Court] je njegovo odločitev potrdilo. Obdolženi je na zaslišanju dne 25. januarja 1988 priznal storjeno dejanje in sodnik ga je po izdaji odločbe poslal v dom za mladoletne prestopnike. [...]

Sodba z dne 24. avgusta 1993:

Pritožnik je zapisal, da je ves postopek, preiskavo in glavno obravnavo vodil isti sodnik in da je ta sodnik tudi sprejemal vse relevantne odločitve. Pritožnik ne dvomi v sodnikovo osebno nepristranskost. Isti sodnik je namreč vodil preiskavo in štirikrat izdal sklep o podaljšanju pripora. Zaradi tega je obdolženi lahko upravičeno podvomil v njegovo nepristranskost.

Vlada in komisija sta menili, da obdolženčev dvom nima objektivne podlage. [...]

Za sodišče je relevantna okoliščina objektivna upravičenost pritožnikove zaskrbljenosti in ne njegovo subjektivno dojemanje sodnikovega odločanja. Samo dejstvo, da je sodnik za mladoletnike sodeloval v predkazenskem postopku in izdajal sklepe o podaljšanju pripora, ni objektivna okoliščina, ki bi sama po sebi utemeljevala dvom v sodnikovo nepristranskost; vprašljive pa so narava in posledice takih odločitev.

Poleg sklepov o podaljšanju pripora in dovoljenja za psihiatrični pregled obdolženca (na katerega se ta ni odzval) v predkazenskem postopku ni izdal drugih sklepov. V upravičenost sklepov o podaljšanju pripora bi lahko podvomili le zaradi obstoja posebnih okoliščin. V tem primeru pa razlogi za podaljšanje pripornega naloga niso istovetni s tistimi za izdajo sodbe. Glede na prepričljive tožilčeve dokaze zoper obtoženca je imel sodnik pravzaprav opravka s primerom prima facie. Potem, ko je obtoženi navedbe priznal, jih je sodišče podprlo še z dodatnimi dokazi [...].

Sodišče je navedlo, da je obtoženca ves čas trajanja postopka zastopal odvetnik, ki je vedel za možnost pritožbe in ponovnega zaslišanja pred senatom prizivnega sodišča.

Glede na opisane okoliščine pritožnikova bojazen, da mladinski sodnik Meulenborek ni nepristranski, objektivno ni upravičena. Torej ni prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena EKČP [...]